

Benet XVI: “Veig l'Església viva”

“Havia demanat a Déu que m'il·luminés per prendre la decisió més justa, no per al meu bé, sinó pel bé de l'Església”. Amb aquestes paraules Benet XVI es va adreçar als milers de fidels congregats a la plaça de Sant Pere per escoltar-lo en la seva última audiència.

10/03/2013

Ciutat del Vaticà, 27 febrer 2013.-
Benet XVI ha celebrat aquest dimecres l'última audiència general

del seu pontificat en una plaça de Sant Pere plena de gom a gom. Davant de desenes de milers de persones que volien saludar-lo, el Pontífex, emocionat, ha dit: “Gràcies per haver vingut en gran nombre a l’última audiència general del meu pontificat. Gràcies, estic veritablement commogut. I veig l’Església viva. Penso que hem de donar també les gràcies al Creador pel bon temps que ens dóna, ara, quan encara és hivern”.

Oferim a continuació el text íntegre pronunciat pel Sant Pare:

"Com l'apòstol Pau en el text bíblic que hem escoltat, jo també sento en el cor que primer de tot he de donar gràcies a Déu. Ell guia l'Església i la fa créixer, conrea la seva Paraula i nodreix així la fe del seu poble. En aquest moment el meu cor s'expandeix i abraça l'Església estesa arreu del món. Dono gràcies a Déu

per les "notícies" que en aquests anys de ministeri petrí he rebut sobre la fe en el Senyor Jesucrist, sobre la caritat que circula realment en el cos de l'Església i fa que visqui en l'amor, i sobre l'esperança que ens obre i ens orienta vers la plenitud de la vida, cap a la pàtria celestial”.

Sento que us porto a tots amb mi en la pregària, en un present que és de Déu, en el qual recullo cada trobada, cada viatge, cada visita pastoral. Tot i tots estem aplegats en pregària confiant en el Senyor, perquè coneixem plenament la seva voluntat, amb tota la saviesa i intel·ligència espiritual, i per què ens comportem d'una manera digna d'Ell i del seu amor, portant-li el fruit de tota bona obra.

En aquest moment, dins meu hi ha molta confiança, perquè sé, perquè tots sabem que la paraula de veritat de l'Evangelí és la força de l'Església,

és la seva vida. L'Evangelí purifica i renova. Dóna fruit en tot lloc on la comunitat dels creients l'escolta i rep la gràcia de Déu en la veritat i en la caritat. Aquesta és la meva confiança, aquesta és la meva alegria.

Quan, el 19 d'abril de fa gairebé vuit anys, vaig acceptar d'assumir el ministeri petrí, tenia aquesta ferma certesa que sempre m'ha acompanyat, aquesta certesa de la vida de l'Església, de la Paraula de Déu. En aquell moment, com ja he dit diverses vegades, les paraules que ressonaven en el meu cor eren: Senyor, per què em demanes això? I què em demanes? És un gran pes el que col·loques damunt la meva espatlla, però si tu m'ho demanes, amb la teva paraula, calaré les xarxes, segur que em guiaràs, també amb totes les meves debilitats. I vuit anys després puc dir que el Senyor realment m'ha guiat, ha estat a prop

meu, he pogut percebre la seva presència cada dia. Ha estat un tros de camí de l'Església, que ha tingut moments de joia i de llum, però també moments difícils. M'he sentit com sant Pere i els apòstols a la barca del llac de Galilea: el Senyor ens ha donat molts dies de sol i de brisa lleugera, dies en què la pesca ha estat abundant. També hi ha hagut moments en què les aigües estaven agitades i el vent contrari, com en tota la història de l'Església, i el Senyor semblava dormir. Però sempre vaig saber que en aquella barca hi era el Senyor i sempre he sabut que la barca de l'Església no és meva, no és la nostra, sinó que és la seva. I el Senyor no deixa que s'enfonsi: és Ell qui la condueix, certament també a través dels homes que ha triat, perquè així ho va voler. Aquesta ha estat una certesa que res pot entelar. I per això avui el meu cor és ple de gratitud a Déu perquè no ha deixat mai que ens faltés el seu

consol, la seva llum, el seu amor, ni a la seva Església sencera, ni a mi.

Som en l'Any de la fe, que he proclamat per enfortir la nostra fe en Déu en un context que sembla deixar-la cada vegada més en segon pla. M'agradaria convidar-vos a tots a renovar la ferma confiança en el Senyor, a confiar com nens en els braços de Déu, segurs que aquests braços ens sostenen sempre i són allò que ens permet caminar cada dia, també entre les fatigues. M'agradaria que cadascú se sentís estimat per aquest Déu que ha donat el seu Fill per nosaltres i ens ha mostrat el seu amor sense límits. Voldria que cada un de vosaltres sentís l'alegria d'ésser cristià. Hi ha una bella pregària que es diu cada matí: "T'adoro, Déu meu, i t'estimo amb tot el meu cor. Et dono gràcies per haver-me creat, fet cristià...". SÍ! Alegrem-nos pel do de la fe. És el do més preciós, que ningú no pot

treure'ns! Donem gràcies al Senyor per això cada dia, amb la pregària i amb una vida cristiana coherent. Déu ens estima, però espera que nosaltres també l'estimem!

Però no és només a Déu a qui vull donar les gràcies en aquest moment. Un papa no està pas sol guiant la barca de Pere, encara que en sigui el responsable principal, i jo no m'he sentit mai sol en portar l'alegria i el pes del ministeri petrí. El Senyor m'ha posat al costat moltes persones que, amb generositat i amor a Déu i a l'Església, m'han ajudat i han estat a prop meu. Abans de res, vosaltres, estimats germans cardenals: la vostra saviesa i els vostres consells, la vostra amistat, han estat preciosos per a mi. Els meus col·laboradors, començant pel meu secretari d'Estat, que m'ha acompanyat fidelment en aquests anys, la Secretaria d'Estat i tota la Cúria Romana, així com tots aquells que, en diversos àmbits,

presten el seu servei a la Santa Seu: tants rostres que no es mostren, que romanen a l'ombra, però que en silenci, en el treball diari, amb esperit de fe i d'humilitat han estat per a mi un suport segur i fiable. Un record especial per a l'Església de Roma! La meva diòcesi! No puc oblidar els germans en l'episcopat i en el sacerdoci, les persones consagrades i tot el Poble de Déu en les visites pastorals, en les trobades, en les audiències, en els viatges, sempre he rebut molta atenció i un afecte profund. Però jo també us he estimat, a tots i cada un de vosaltres sense excepció, amb la caritat pastoral, que és el cor de cada pastor, especialment del Bisbe de Roma, del successor de l'apòstol Pere. Cada dia he tingut a cadascú de vosaltres en les meves oracions, amb el cor d'un pare.

Voldria que la meva salutació i el meu agraïment arribés a tothom: el

cor d'un papa s'estén al món sencer. I m'agradaria expressar la meva gratitud al cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu, que fa present la gran família de les nacions. Aquí també penso en tots els qui treballen per a una bona comunicació i els dono les gràcies pel seu important servei.

Ara m'agradaria donar les gràcies de tot cor a tanta gent d'arreu que en les últimes setmanes m'ha enviat proves commovedores d'atenció, amistat i pregària. Sí, el papa mai no està sol, ara ho experimento de nou en una manera tan gran que toca el cor. El papa pertany a tots, i hi ha moltíssimes persones que se senten molt a prop seu. És cert que rebo cartes dels grans del món com els caps d'Estat, els líders religiosos, els representants del món de la cultura... Però també rebo moltes cartes de gent corrent que m'escriu amb senzillesa, des del més profund del

seu cor, i em fan sentir el seu afecte, que neix d'estar al costat de Jesucrist, en l'Església. Aquestes persones no m'escriuen pas com s'escriu a un príncep o a un gran personatge desconegut. M'escriuen com a germans i germanes, fills i filles, amb un sentit del vincle familiar molt afectuós. Així, es pot sentir que l'Església no és una organització, no és una associació amb fins religiosos o humanitaris, sinó un cos viu, una comunitat de germans i germanes en el cos de Jesucrist, que ens uneix a tots. Experimentar l'Església d'aquesta manera i gairebé poder tocar amb les mans la força de la seva veritat i del seu amor és una font d'alegria. Malgrat que en aquest temps molts parlen de la seva decadència, veiem com l'Església avui és viva.

En aquests últims mesos, he sentit que les meves forces han disminuït, i he demanat a Déu amb insistència en

la pregària que m'il·luminés amb la seva llum perquè em fes prendre la decisió més justa. No per al meu bé, sinó per al bé de l'Església. He fet aquest pas amb plena consciència de la gravetat i també de la novetat, però amb una profunda serenitat d'ànim. Estimar l'Església significa també tenir el valor de prendre decisions difícils, sofertes, tenint sempre davant el bé de l'Església i no el d'un mateix.

Permeteu que torni una altra vegada al 19 d'abril del 2005. La gravetat de la decisió rau precisament en el fet que a partir d'aquell moment el Senyor m'ocupava sempre i per sempre. Sempre perquè qui assumeix el ministeri petrí ja no té cap privacitat. Pertany sempre i totalment a tots, a tota l'Església. La seva vida és, per dir-ho així, totalment mancada de la dimensió privada. He pogut experimentar, i ho experimento precisament ara, que

un rep la pròpia vida quan la dóna. He dit fa un moment que molta gent que estima el Senyor estima també el successor de sant Pere. I l'estimen. He dit que el papa té veritablement germans i germanes, fills i filles arreu de món, i que ell se sent segur en l'abraçada de la seva comunió, perquè ja no es pertany a si mateix, pertany a tots i tots li pertanyen.

El "sempre" és també un "per sempre". No hi ha un retornar a la vida privada. La meva decisió de renunciar a l'exercici del ministeri actiu, no el revoca. No retorno a la vida privada, a una vida de viatges, reunions, recepcions, conferències, etc. No abandono la creu, segueixo estant d'una nova manera al costat del Senyor crucificat. No ostento la potestat de l'ofici per al govern de l'Església, sinó que resto en servei de la pregària, per dir-ho d'aquesta manera, al recinte de Sant Pere. Sant Benet, el nom que porto com a papa,

em servirà de gran exemple en això.
Ell ens va mostrar el camí a una vida
que, activa o passiva, pertany
totalment a l'obra de Déu.

Dono les gràcies a tots i cadascú,
també pel respecte i la comprensió
amb què heu acollit aquesta decisió
tan important. Seguiré acompanyant
el camí de l'Església amb la pregària i
la reflexió, amb la dedicació al
Senyor i la seva Esposa, una
dedicació que he tractat de viure fins
ara cada dia i voldria viure sempre.
Us demano que us recordeu de mi
davant de Déu, sobretot que pregueu
pels cardenals, cridats a una tasca
tan important, i pel nou successor de
l'apòstol Pere: el Senyor l'acompanyi
amb la llum i el poder del seu
Esperit.

Invoquem la intercessió maternal de
la Verge Maria, Mare de Déu i de
l'Església, perquè acompanyi cada un
de nosaltres i tota la comunitat

eclesial. Ens encomanem a Ella amb profunda confiança.

Estimats amics i amigues! Déu guia la seva Església, la sosté sempre, i especialment en temps difícils. No perdem mai aquesta visió de fe, que és l'única veritable visió del camí de l'Església i del món. Que en el nostre cor, en el cor de cada un de vosaltres, hi hagi sempre la joiosa certesa de que el Senyor és al nostre costat, no ens abandona, és a prop nostre i ens envolta amb el seu amor. Gràcies!”

Traducció pròpia del text de Vatican Information Service

Vatican Information Service

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/benet-xvi-
veig-lesglesia-viva/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/benet-xvi-veig-lesglesia-viva/) (18/08/2025)